

полагатъ още невѣжество, низостъ и безчювственностъ, което на вашйтъ ослѣпенъ и гордъ народъ много ся е ревнило да прѣдполага въ насъ. . . . Не е възможно, щото ній да помислимъ за подчиненіето си на правителство, което съ крайно варварство посрѣдъ лютата зима, изгори нашитѣ беззащитни градове, побутна дивацитѣ да убиватъ мирнитѣ орачи; робитѣ ни да убиватъ господаритѣ си, и което още въ тѣзи минута проважда чюзостранни наемници (Англичанитѣ наели Хесенски войници) за да облѣжтъ съ кръвь нашитѣ провинціи.“ -- „Само едно е възможно, пише на крайтъ Франклинъ — признаваніето на Американската независимостъ.“

Като приелъ отговорътъ на Франклина, Гоу ся обърналъ къмъ Вашингтона, но напрасно. По този начинъ прѣговоритѣ още отъ самото начало били прѣбъснати и войната ся начнала.

Отъ всичкитѣ американски битки, най важень бѣше бойтъ при Саратога, гдѣто Американцитѣ принудили 3,500 Англичани да ся прѣдаджтъ. За военнитѣ хора на нашето врѣме, разгалени отъ реформитѣ на Напалеона I. и отъ биткитѣ, гдѣто ся убиватъ стотини хиляди хора, битката при Саратога, може да ся покаже като дѣтинска играчка и като микроскопическо явленіе. Но значеніето на биткитѣ ся опрѣдѣлява не отъ числото на убититѣ, а отъ политическитѣ сѣтнини.

На 1777 година англійскійтъ царь като отворилъ Парламентътъ прѣдложилъ да измислятъ срѣдство за съвършенното потхлеваніе на американското въстаніе. Трудното положеніе на Англичанитѣ въ Америка бѣше вече извѣстно на царьтъ; но той още нищо не знаялъ за работата при Саратога.

Лордъ Чатамъ, вѣренъ на политиката си, мислилъ само за унижаваніето на Франція този старъ непріятель на Англичанитѣ; а униженіето можало да ся достигне само съсъ съюза на Англія съ колонитѣ. Лордъ Чатамъ ся съгласява на всички отстъпки, освѣнитъ на независимостъта. Лордъ Рокингенъ и пріяте-